

LA RESIDÈNCIA DELS VELLS COBREIX LES NECESSITATS DE LA VALL

El passat dia 5 d'octubre es va inaugurar l'ampliació de la Residència dels Vells, a l'edifici de l'Hospital de Camprodon.

L'ampliació ha consistit en la construcció de 6 habitacions dobles, el que representa un 40% de la capacitat de la Residència, i si a aquest fet hi afegim el que els metges, amb la inauguració del nou Centre d'Assistència Primària, ja no ocupen cap espai, el resultat és que les necessitats de la Vall estan cobertes.

L'APRENTATGE DEL CAPVESPRE DE LA VIDA

El capvespre també té la seva bellesa. Diferent de la matinalda... Però no per això inexistent. Sense el dol radiant que presideix l'aurora, la serenitat que transmet el capvespre no existeix. Ancianitat... com la tardor de la vida. Les fulles cauen, els anys passen, l'hivern s'apropa, però tot això no és indicatiu de mort. El sol continua lluint en l'ambient de la tardor. El missatge d'aquest capvespre és únic i irreplicable. Només l'ancià el pot oferir. Sense ell, perdem aquest pou immens de saber i de ser que aglutina. Sense ell, esborrem planes senceres d'aquest document de vida, ignorem arxius valuosíssims i irrecuperables de la història del nostre existir. En morir un avi, mor amb ell tot un llegat de valors humans, culturals i espirituals.

I a mesura que va avançant el dia, es va configurant tot un procés de creixement. El nen, com el dia, creix. El jove, com en ple migdia, avança durant el mateix període de temps en el seu procés de desenrotllament. I l'ancià ho fa en el seu procés d'envelliment,

qualificat de decreixent. Per tots tres el temps és idèntic. Les coordenades espai-temps configuren l'existència humana. I tanmateix, el temps, aquest rellogte imparabile i immutable, també té les seves variables en funció del substantiu que el determina i de les qualitats que se li atribueixen. Una flor, a la fi del juliol, tendeix a desaparèixer per allò del cicle vital. Però la fragància i el color depenen també de la seva salut. La variable temps pot venir determinada per l'atenció. I una ciència nova: la gerontologia, s'ocupa de tot el que fa referència al tema.

Ser vell, ser ancià, és natural. I l'home sembla entestar-se a rebutjar la naturalitat, el més real de tota existència. Ser suficientment pragmàtic com per acceptar-se tal com un és, significa tenir la més fina i profunda maduresa humana.

Que avui, en sortir al carrer, rellisqui i caigui sense prendre gaire mal, però amb el malestar momentani consegüent, és un fet possible, i segons en quines circumstàncies mediambientals,

fins i tot probable. Que en arribar a casa em trobi la porta forcejada, les pertinences regirades i les meves possessions i intimitats violades, és un fet també probable, i fins en determinats contextos, habitual. I per a tots aquests fets —i d'altres de semblants que se'ns puguin acudir—, potser no hi estic preparat, però sí amb la capacitat suficient i la formació necessària per acceptar-los resignadament, amb el consegüent malestar que puguin provocar. I, no obstant això, davant l'evidència real de la meua mort, certa i inevitable des del meu engendrament, la meua ment sembla voler-ho menysprear i fins ignorar-ho. Això passarà essent jove o vell, de dia o de nit, al carrer o a casa, és una dada que desconec, però inevitable.

Viure essent ja ancià, compungit per la proximitat de la mort, sembla doncs un mal aprenentatge per a aquesta qüestió «difícil» de la mort.

Marta BURGNET
de l'Àmbit Maria Corral